

Filmmagie

ONAFHANKELIJK, KRITISCH

FILMTIJDSCRIFT

BOOSTER

BMX, BXL en BFF

#645

MEI/JUNI 2014

PRIJS € 6

9 771373 145001

BOOSTER NEW KID IN TOWN

Van de bitse karakterkop van Aäron – 'Cadet' – Roggeman (een naam om in 't oog te houden) via Anna Franziska 'Caro' Jäger (Anne Teresa De Keersmaekers dochter én overigens het BOOSTER-personage met de beste Brusselse tongval) tot de jonge debuterende acteurs; het is de cast die Lambo's nieuwste film BOOSTER draagt. En hoe. — SARAH SKORIC

Na een resem kortfilms (*Dju!*, 2002; *Gender*, 2004 en *Brusilia*, 2008), documentaires (*Dry Branches of Iran*, 2012 en *Miss Homeless*, 2009) en een volkse komedie (*Los Flamencos*, 2012) verandert de Belgische filmregisseur en producent het geweer van schouder richting jeugdfilm, een nochtans niet zo bijzonder populair filmgenre in België. Gebaseerd op het boek én bijhorend theaterstuk dat meer dan zeven jaar lang langs tal van secundaire scholen toerde, kiest Lambo niet voor de oorspronkelijke titel 'Wolken en een beetje regen', maar voor 'Booster'. Wat op het eerste gezicht vooral als een fout kermislied klinkt, verwijzen eigenlijk naar de getunede scooters van de jeugd van tegenwoordig (What's in a name). En het is

op jongeren dat Lambo inzoomt, een groepje tieners van eenzelfde Brusselse school die ook na hun uren rondhangen op een nabij gelegen skatepleintje. Daar wordt niet alleen geskatet, maar ook gecroost én gebmxt. En dat laatste nog niet zo heel lang, pas sinds Brent is gearriveerd, de New Kid In Town. Brent is eleganter dan zijn klasgenoot en Tough Guy Jimmy, wat niet slechts bewonderende blikken van de vrouwelijke, maar vooral ook nijd opwekt bij de mannelijke leeftijdsgenoten. Brent is introvert, mysterieus ... draagt een last die niet alleen hem maar ook zijn vader en moeder kwelt, zo wordt in een tweede verhaallijn langzamerhand duidelijk. Is BOOSTER de titel, dan is het motorcrossen de rode lijn door deze mozaïekfilm en verbindt het –

Crashgewijs – verscheidene storylines en personages die uiteindelijk elkaar min of meer, letterlijk of figuurlijk zullen kruisen. Van motorracers, garagisten tot slachtoffers van ongevallen; zowel Brent, Jimmy, Ilse als hun ouders en begeleiders kwamen of komen in aanraking (wederom: letterlijk of figuurlijk) met brommers, scooters en races. En ongevallen, want daar neemt bij momenten het pedagogische toentje de bovenhand in de spanningsboog. Wat jammer is, want Lambo heeft het uitgesproken "mensen weten niet hoe dat voelt" of "ze was zeker aan het sms'en toen ze reed" echt niet nodig om het publiek mee te krijgen, te duiden waar de film naartoe gaat. Onbeantwoorde vragen zijn er op het einde wel en dan voornamelijk over de onderlinge relaties:

tussen Brent en zijn klasgenoten, tussen Brents ouders die in die tweede grote verhaallijn eigenlijk gewoon eens goed moeten praten, om elkaar zo terug te vinden. Ook hier een grote portie verstikkende spanning, misschien soms net iets té geforceerd; door bijvoorbeeld niet expliciet te willen tonen wat er werkelijk tussen Brents ouders speelt. Maar dat alles blijft inferieur aan de belangrijkste plotwendingen, die met de jongeren en hun competitiviteit. Wat Lambo met BOOSTER doet wordt te weinig gedaan in ons land: een jongerenfilm compo-

neren die niet alleen die subculturenweld – waarin je vooral erg hip en snel moet zijn – quasi perfect afbeeldt: met de juiste kleren (Vans), loeiharde muziek (Channel Zero), het elkaar af-troeven maar tegelijk ook erg breekbaar zijn én de (Brusselse?) straattaal en -uitdrukkingen. Maar ook: die hele film boetseren met een erg grote herkenbaarheid, zodat het niet alleen voor 13- tot 17-jarigen, maar ook voor volwassenen 'prettig' kijken is. ✘

GENRE Jeugdfilm

REGIE Daniel Lambo

SCENARIO Daniel Lambo & Jan Schuermans naar Dirk Dobbeleers & Marc Hendrickx

FOTOGRAFIE Alexander De Backer

MUZIEK Peter Baert & Channel Zero

CAST Maurits De Baets (Brent), Aäron Roggeman (Jimmy), Anna Franziska Jäger (Ilse), Frederike Migom (Laura), Jurgen Delnaet (papa Brent)

PRODUCTIE BE – 2014 – 83'

DISTRIBUTIE Jekino

RELEASE 30 april

DANIEL LAMBO OVER BOOSTER DOOR SNEL TE WERKEN KRIJG IK AUTHENTICITEIT!

GUERRILLA-CINEMA. Zo omschrijft Daniel Lambo, een van de buitenbeentjes van de Vlaamse cinema, zelf kort en krachtig zijn manier van films maken. De titel van zijn jongste film, BOOSTER, is een verwijzing naar boosters, opgefokte brommers, en staat ook voor opschepper.

FILMMAGIE: Je film is opgebouwd uit twee verhaallijnen die zich parallel ontwikkelen: het verhaal van Brent en dat van Jimmy. Beiden maken ze een soort van revalidatieproces door, want elk heeft wat te verwerken. Is dat ook zo in het boek 'Wolken en een beetje regen' van Dirk Dobbeleers en Marc Hendrickx,

waarop je film is gebaseerd?

DANIEL LAMBO: Het verschil tussen het boek en de film is dat de werkstraf van Jimmy (meehelpen in een revalidatiecentrum) en de relatie van zijn vader met Laura, Jimmy's begeleidster, zijn uitvergroet. Het verhaal van Brent, van de familie Bauwens, is wel gebleven, zonder de wraakactie van de moeder, maar wel met het verdriet, dat ze verhuisd zijn ... Na een traumatisch voorval kunnen mensen niet langer op een bepaalde plek blijven wonen. Oorzaak is het rouwproces waar ze allemaal doormoeten. In een relatie wordt vaak de ene partner zeer introvert en de andere net extravert. Een extreem voorbeeld daarvan is Paul Marchal (vader van An, een van de door

Dutroux vermoorde meisjes, nvdr). Iets willen delen met andere mensen tot die het beu worden, terwijl zijn vrouw vrijwel buiten beeld blijft. Dat veruitwendigen of alles willen weten, zoals het personage van de vader, terwijl zij zegt: "Ik ga dat verdriet een plaats geven, een soort altaar waar ik voor kan bidden."

Iedereen leeft daardoor ook langs elkaar heen in het gezin Bauwens: vader, moeder, zoon, tot Brent hen in het gezicht gooit: "En is hier iemand die zich wel eens afvraagt hoe ik me voel?"

D. LAMBO: Iets gelijkaardigs staat ook in het boek. Veel komt van de acteurs. Dat komt ook door mijn stijl van werken, omdat het zo snel is gegaan ...

Je manier van werken? Kan je daar wat meer over kwijt?

D. LAMBO: Wil je het hele verhaal horen? (lacht) Dat gaat terug tot Potemkino, toen we samen met de broers Karakatsanis de lowbudgetfilm *Small Gods* hebben gemaakt ... Elk jaar ga ik ga naar het Filmfestival van Rotterdam waar ik beginnende cineasten ontmoet: een van hen is Khavn de la Cruz, een Filippijn die al 70 langspeelfilms heeft gemaakt. Enkele jaren geleden is een film van hem vertoond die hij op één dag had gemaakt. De montage gebeurde in de camera zelf, waarna hij de film wat kuiste en er muziek onder zette. Een maand later was hij op de Berlinale met zijn bekendste film, *Squatterpunk*, ook op één dag gemaakt. De muziek was nog niet af, dus haalde hij op kosten van het festival een punkband naar Ber-

DANIEL LAMBO

Bij pestgedrag vraag je je vaak af: Maar waarom hebben ze dat niet verteld? Er zijn zoveel kanalen waar ze dat kwijt kunnen, toch doen ze dat niet en denken in zichzelf: Ik zal dat wel in mezelf oplossen!
 — Daniel Lambo

lijd die toen de filmmuziek live heeft gespeeld. Het is die vibe die ik van die kerels heb gekregen. Van Matias Meyer ook, van onder meer *Los últimos cristeros* (2011). Hij zei me: "Waarom wachten op geld van een fonds? Er zijn goedkope camera's waarmee je je ding kan doen." Hier in Vlaanderen zijn er honderden jonge filmers die geen geld krijgen. Onlangs weer twee ontmoet: gecrasht, aan de grond, gefrustreerd, geen steun van het VAF. Zelf ben ik daar overheen gestapt dankzij die cineasten die ik in Rotterdam heb ontmoet. Zij zeggen: "Desnoods pak ik mijn telefoon om te filmen..." Die guerrilla-filmtechniek had ik al in mij. Ze zeggen mij: nu een jeugdfilm, voordien een undercoverdocumentaire in Iran, daarna een volkse komedie. Wat is het? Het is gewoon goesting, plezier en enthousiasme. Dat zal niet snel kapot gaan! Ineens stuit je op een pareltje. In dit geval een boek. En voor je het weet is de trein aan het bollen. Wanneer een project te lang aansleept heb je daar intussen van alle kanten commentaar op gekregen. Ook van de leescomités van het VAF. Nogal wat scenarioschrijvers en regisseurs passen zich aan hun kritiek aan. Je kan je dan afvragen of de film nog wel van de regisseur is. Door heel snel en kort te werken krijg ik een authenticiteit die rauw is. Hier en daar zal er wel iets scheef zitten. Dat is een onderdeel van guerrilla-filmen: je moet de fouten als iets positiefs zien. Filmen met een iPhone! Draai ik de camera naar dat venster dan wordt het beeld wit, overbelicht. In de klassieke cinema zetten ze er dan licht bij, terwijl guerrilla-filmers dat wit net gaan gebruiken. Zo stuit je soms op originele invallen.

Hoe is BOOSTER opgenomen? Hoe ben je tot die dynamische filmstijl gekomen?

D. LAMBO: Met een Sony F100, een relatief kleine, flexibele camera. Je kunt die op een skateboard zetten of naast een BMX hangen. Onze cameraman was gewend om met zo'n camera om te gaan; hij werkt voor Luc Vrijdaghs' documentaires. Er was geen voorbereidingstijd. Ik kon de cameraman maar 20 dagen betalen. Hij komt op

de set, hij heeft die acteurs nog nooit gezien, ik laat ze spelen en tegen hem zeg ik: "Volg dat alsof het een documentaire is." Dan doen we dat van verschillende kanten. Er zitten scènes in die wat rustiger mochten, maar dergelijk materiaal heb je dan wel niet. Heb je wat meer tijd, dan kan je alles goed doorpraten. Maar doe je dat te veel, dan is dat rauwe weg. En net dat daar zoek ik naar. Je zegt je acteurs: "We gaan dat, op een rauwe manier doen: geen lezing, even op de set doornemen en dan draaien. Doe je mee?" Dan moet je meer op intuïtie werken, vertrouwen in de regisseur hebben... Een van mijn beste vrienden is kunstschilder. Ik zie hem een doek nemen en verven. Ik film in feite op die manier. Dat spelplezier in cinema is al een tijdje zoek, sinds Godard en de nouvelle vague, en dat is dankzij de digitale revolutie en de generatie guerrilla-filmers terug.

Bijna al je personages gaan door een revalidatieproces en moeten dan gelouderd uit het verhaal komen. Niet gemakkelijk?

D. LAMBO: We hadden net genoeg tijd om een aantal films uit te wisselen. *21 Grams* was voor Joke en Jurgen: wat doet het met een mens wanneer er plotseling iemand door een verkeersongeval uit je leven wordt weggerukt? Dat verdriet. *Crash* van Paul Haggis, een mozaïekvertelling, gaat in feite over racisme. Ons mozaïek is beperkt, met een verhaal over twee families. Als derde eiland zou je het vriendenkliekje er kunnen bijnemen, maar in principe gaat het om de twee jongens met hun familie. *Kids* van Larry Clark was ook een inspiratiebron.

Vluchten, ontwijken, weglopen is een prominent thema, het is sterk aanwezig in Brents gezin, maar eigenlijk ook wel wat in de andere familie. Of stellen we dat te eenduidig?

D. LAMBO: Eerst namen we de scènes op van Joke en Jurgen, de ma en pa van Brent. Je bent dan een week met die emoties bezig en we voelden dat we daar in de andere verhaallijn van moesten weg-

blijven. Op een ander niveau trek je dat ontlopen door in de zoon. Wanneer de leerkracht Brent, die ervan beschuldigd wordt graffiti op het meisjestoilet te hebben gespoten, bij zich roept en hem de pap in de mond geeft: "Misschien is de getuige niet te vertrouwen", dan kan hij spreken, maar hij doet het niet. Hij denkt: Ik zal dat wel in mezelf oplossen! Dat is wat er in die familie gebeurt. Bij pestgedrag kom je dat vaak tegen. Er zijn zoveel kanalen waar ze dat kwijt kunnen en toch doen ze het niet, ze komen in een neerwaartse spiraal terecht, wat tot zelfdoding kan leiden. In de andere familie kijkt de zoon wat te veel op naar zijn vader, niet echt een verantwoordelijk iemand. We hebben daar de nuance bij gestoken dat het motorcrossen geen machogedoe is, maar wel degelijk een sport. Je hebt mensen die daar met hun kinderen op een ernstige manier mee bezig zijn. Alleen moet je dat net zoals in de gevechtssporten niet mee op straat nemen. Het liefdesleven van Jimmy's vader is ook niet echt een voorbeeld... Dat wordt weerspiegeld in de manier waarop de zoon met meisjes omgaat.

Heb je ruimte overgelaten om te improviseren?

D. LAMBO: Met de jongeren iets meer. Ik stond even met de regieassistent te praten, ik kijk uit mijn ooghoek en ik hoor de jonge acteurs het hebben over "een feestje op Saint Cat". Blijkt dat een feestje te zijn op het Sint-Katharinaplein in Brussel. Dat gebruiken we dan. Maar veel is er niet geïmproviseerd omdat het boek er was, eh! Wat ik zeker eens wil uitproberen: een film maken op enkele dagen tijd. In de VS, in de indie-filmwereld heet dat *mumble core*, omdat er bij de opnames geen klankman is, het zijn camera's die ook de klank opnemen, maar wanneer je personages wat verder staan versta je ze bijna niet. Vandaar *mumble*, mompelen. Veel improviseren is dat: slechts enkele kernwoorden en dan go! ✕

Interview Freddy Sartor & Tomas Van de Voorde - Mechelen, 9 April 2014